

KLOAKA (1) sb

N sg kloakå.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Miejsce spływu nieczystości, ściek, rynsztok, ustęp [cloaca – szachta Mymer¹ 30, BartBydg, Mymer² 31; – wodny sekret Murm 137, BartBydg; – dół, sekret albo kanał, rynsztok, przez który nieczystości uchodzą Mącz 58a; – wychód albo miejsce gdzie plugastwo zgromadzają Calep; wychód pospolity – cloaca Cn]: [z tego sklepiku jest kloaka LustrMalb 172.]

W porównaniu: Ziemiá iákoby Kloáka w náturze. Oczko [43]v.

Synonimy: rynsztok, sekret, wychod.

ZCh